

Tuần Báo Vô Vi

5 tháng 7 năm 2015

Số 245

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Người có điển sân thì ra sao?
2. Làm sao tiêu diệt tánh tự ái?
3. Duyên lành độ thức từ đâu đến?
4. Vui hợp do đâu mà có?
5. Quy về nẻo chánh thì phải quy làm sao?
6. Muốn biết được sự trật hay đúng của người khác thì phải làm sao?
7. Mạ lỵ người mà mình đã mang ơn có hữu ích gì cho tâm thân không?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 13/09/97 3:20 AM 1) Hỏi: Người có điển sân thì ra sao? Đáp: Thưa người có điển khi sân thì bộ đầu sáng, sự nhin nhục sẽ gia tăng, từ trường sẽ phát triển theo chiều hướng niệm Phật, càng thanh tịnh bằng lòng tịnh khẩu hơn, nghe lời nói lỗ, trí điển khai minh tận độ mọi người trong thanh tịnh. Kệ: Thực hành lấy oán làm ân giải Chuyển giải phân minh tự miệt mài Chẳng có gieo trồng thêm ý xấu Bình tâm thanh tịnh chẳng nhìn sai.	Montréal, 14/09/97 12:55 AM 2) Hỏi: Làm sao tiêu diệt tánh tự ái? Đáp: Thưa phải lạy kiếng Vô Vi mỗi ngày ít nhứt 50 lạy hay hướng về hướng Nam mà lạy, lần lần tánh tự ái sẽ biến mất, thường xuyên niệm Phật đại trí sẽ được mở, sẽ không nghĩ chuyện eo hẹp, sẽ thấy rõ vạn sự trên đời là không. Chỉ có làm đại sự tức là cứu mình, xây dựng cho phần hồn tiến hóa và ảnh hưởng người kế tiếp. Kệ: Thực hành phát triển ý xe duyên Học hỏi bình tâm tự giải phiền Nguyên lý sống động tâm ngộ thức Truy tầm chơn lý tự mình xuyên.
Montréal, 15/09/97 6:00 AM 3) Hỏi: Duyên lành độ thức từ đâu đến? Đáp: Thưa duyên lành độ thức tự nhiên hình thành, tâm lành đón nhận, cũng không ngoài sự dày công tu luyện của một hành giả tự đạt. Kệ: Dày công hành pháp trí tâm an Pháp giới khai thông tự bạc bần Trí tuệ không ngừng duyên đạt thức Bình minh sáng tỏa tự mình an.	Montréal, 16/09/97 4:50 AM 4) Hỏi: Vui hợp do đâu mà có? Đáp: Vui hợp do sự hướng tâm chung đường lâu ngày kết hợp thành duyên đạo. Kệ: Chung hành phát triển ý tâm giao Cảm thức chung vui rất nhiệm mầu Vui hợp trần gian rõ trước sau Chung hành chung tiến lại về mau.
Montréal, 17/09/97 3:30 AM 5) Hỏi: Quy về nẻo chánh thì phải quy làm sao? Đáp: Thưa quy về nẻo chánh thì phải quy về trung tâm bộ đầu, thì mới được thanh nhẹ và tiến hóa dễ dãi theo nẻo chánh tông chỉ của trời đất. Kệ: Trung ương nẻo chánh giải muôn phần Rõ lý càn khôn tự xét phân Đời đạo song hành trong thức giác Bình tâm học hỏi tự phân lần.	Montréal, 18/09/97 6:00 AM 6) Hỏi: Muốn biết được sự trệt hay đúng của người khác thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn biết được sự đúng hay sai của đối phương thì phải nghiêm chỉnh thực hành nghiêm luật của Trời Đất, một là một hai là hai không nên thay đổi thì mới thấy rõ sự thành bại của đối phương. Có trời trước, có đất sau, sửa bộ đầu trước thì cơ tạng sẽ nghiêm chỉnh chạy theo và phát triển. Kệ: Thật tâm tu luyện dễ phân minh Đời đạo phân minh tự thuyết trình Hay dở do mình duyên tự thức Cảm minh Thiên Địa hướng tâm linh.

Montréal, 19/09/97 5:00 AM

7) Hỏi: *Mạ lỵ người mà mình đã mang ơn có hữu ích gì cho tâm thân không?*

Đáp: Thừa mạ lỵ người mà mình đã mang ơn không hữu ích cho chính mình và tự mình bước vào cảnh giới tranh chấp không phù hợp với nghiêm luật phục vụ của Trời Đất, sân hận không tiến mà sẽ chìm trong luật nhơn quả.

Kệ:

Bao năm tu luyện mới hành qua
Thức giác tâm tu giữ chữ hòa
Tạo động ích chi tâm rắc rối
Giữ phần thanh tịnh sống vui hòa.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

THANH ĐIỂN BAN HÀNH (tiếp theo)

...

Bây giờ, tôi tìm cái cách tôi giải cho thấy chó tôi tìm lâu lắm không có cái cách nào mà giải thấy rõ bằng bữa nay giải, thấy không? Còn mình nắm cái hữu vi, cái hữu vi là nó đưng hà. Còn Vô Vi đưng nhẹ nhàng, tùy theo tần số, tần số nào nó cũng mờ hết. Một trăm mười sáu vô nó chạy trăm mười, hai trăm hai nó chạy hai trăm hai; cứ vậy, nó chạy đều, nó làm việc liên. Thường thường, tôi nói tâm tâm tương ứng là vậy đó. Mình ngồi ở đây mình thiền mà mình có thể giúp nhiều người nó được thanh cao, mình cũng chuyển cho nó rồi. Mà nó còn nghe âm thanh là nó còn động, mà nó hiểu ông Tám hóa giải như vậy tôi mới có cái thông minh. Cái thông minh tôi đã hòa đồng được một phần nào cái thanh điển của Vô Vi, thì tôi mới hưởng ngay chỗ đó liền, thấy không? Tôi hiểu liền. Á! Chớ không cần đợi nói trong lỗ tai, còn thấp, cõi đó thấp, không có được. Cái cõi đó dễ lộn xộn và dễ thất bại lắm.

Mình tu tới Vô Vi nó khác, nó ở mọi trạng thái, ở mọi nơi, mọi nẻo, bậc chỗ nào nó cũng ở được hết. Cho nên, nó nhẹ là vậy đó, phải cố gắng tu, phải sửa cái hạ giới này, trung giới này, thượng giới này, ba cái này, mình tu ba cái này cũng ngất ngư rồi, đừng nói chưa, cái này chưa xong, nói cái chuyện bao đồng ở ngoài trời đất làm gì được, phải không?

Cho nên, phải nói đi nói lại cũng bắt soi hồn, pháp luân, thiền định; soi hồn, pháp luân, thiền định. Rồi cái đời với cái đạo, hai cái nó mới cân nhắc nhau,

nó mới tiến hóa lần lần, lần lần, lần lần...., nó sửa lên. Sửa tới nó trụ hóa rồi, nó mới tiến lên nó học ở bên trên kia, nó cũng động nữa, động một thời gian; cũng âm thanh sắc giới, rồi tới hết, tới Vô Vi rồi đó, đó ở trên nó mới tủa ra cho muôn loại được, thì cái cơ tạng nó mới được yên. Mà khi nó nắm được cái huyền cơ mà tủa cho vạn linh trong cái tiểu thiên địa nó thì nó hòa đồng với cái hào quang đại giác rồi, thấy chưa? Nó mới tỏa được xuống thế gian mà chiếu hóa cho cái tiểu thiên địa này, cũng như là chỗ thí nghiệm để tìm hiểu. Mà sáng suốt chừng nào thì nó đưa ra sự sáng suốt đó cho mọi giới đều thích hợp. À ! Nó giúp cho muôn loài tiến hóa. Cho nên, chúng ta tu, chúng ta có thể làm được cho bầu trời thế giới được thanh điển thay vì trược điển. Trước kia, chúng ta xuống bởi một luồng thanh điển và bây giờ chúng ta mê trần ô trược thì trong cái thanh điển nó vắng đi, thì cái giới đó nó phải trược rồi. Nó sanh động loạn chiến tranh, loài người bị chiến tranh là vậy. Bây giờ, mọi người tu hết, tiến lên thì nó thông suốt thanh giới rồi, nó đâu có sự cọ sát của hữu vi nữa mà nó gây ra chiến tranh. Nó về phần thanh điển hóa giải thôi, nó không có cọ sát như hữu vi mà gây chiến tranh.

Đó, thành ra cái phần hưởng của nó là vô cực vô biên rồi, nó giành của anh làm gì nữa, thấy không? Nó ăn không hết. Thanh điển đầy đủ hết rồi, cần khôn vũ trụ cung cấp bất cứ giờ phút khắc nào cũng có hết. Nó đâu có bị trở ngại nữa mà nó lo thủ đoạn

để cướp của người ta, thấy không? Không có vấn đề đó nữa. Nhưng mà cái vấn đề tình thương đưa phần hồn trở về với đại giác, đó là nhiệm vụ của những người tu đã đạt được thanh điền, không buộc nó nói nó cũng nói, ngồi bên một chấp nó cũng nói, nói đi, nói lại rồi thấy kẹt, rồi cũng là nói mà tu sướng hơn. Hỏi tu sao sao, anh cũng nói tứ hột sen hết, anh nói lung tung beng, rồi người ta nghe cũng hay.

Bởi vì tại sao nó có cái hay đó? Bởi vì nó đã trở về một phần đất của nó rồi thay vì nó bỏ hoang. Rồi nó tu bây giờ nó mới khai hoang, nó mới nhổ cỏ, nó mới lao động, nó mới sửa cái điền nó càng ngày càng sáng suốt. Nó mới ảnh hưởng người ta được. Ồ, tôi cũng có miếng đất như anh mà tôi trồng ra hoa quả. Tôi thấy tôi vui tươi, tôi thấy tôi hạnh phúc. Cái vườn hạnh tôi đã tiến triển rồi. Đó, người ta mới nghe, nhờ cái ảnh hưởng đó là mình trong cái thực hành mình nói đó họ nghe. Còn người mà học sách, coi kinh đọc lu bù, nói chưa chắc gì người ta nghe. Mà mấy người này xạo xạo, nó tới nói mấy câu ủa thằng này nói sao nghe hợp lý quá vậy, mà nó nhờ cái thực hành. Có thực hành thì cái thanh điền của mình đổi, cái signal nó hút đối phương, đối phương không hay.

Khi mà làm pháp luân, soi hồn, đó là cái điền nó đổi liền. Ngồi vô là nó hút đối phương, đối phương nghe lâng lâng nhẹ nhẹ, lâng lâng nhẹ nhẹ, nói hay nhưng mà không biết thằng đó nó hay cái gì. Biết thằng đó nó hay vậy thôi, nhưng mà cái điền này đã làm việc, nó rút cho đối phương. Những người chưa tu được rút, ngồi nói một chấp, nói một chấp, nói bông lông ba la, nói này kia, kia nọ, nói điền rồi, nó nhớ tới điền nó rút đối phương, nó thấy nhẹ.

Đó, cái đó là cái khí giới tiến hóa của người tu, đi lên bất cứ tầng lớp nào cũng nhờ cái đó mà để khai thông. Nếu mà không có cái phần đó không khai thông được, bị kẹt mãi mãi đời đời kiếp kiếp ở thế gian. Còn chúng ta khai thông rồi chúng ta đi vô vạn năng, nắm cái Vô Vi đi chỗ nào cũng được, ở nơi nào cũng phát triển, cũng cộng đồng phát triển thanh cao cõi mở chứ không có bị kẹt nữa.

Cho nên, văn chương không tóa hết cái lý của Vô Vi. Cho nên, đòi hỏi các bạn thực hành để thấy cái nguyên lý của Vô Vi. Một giọt một chút thôi thì các bạn thấy sung sướng lắm rồi, thấy hạnh phúc. Đạt

được chút chớ đừng nói tôi đạt được một nia, đạt được một nia thì các bạn càng sung sướng nữa, một chút thôi thấy đủ nhẹ nhàng rồi. Bây giờ, các bạn nhiều người mới đạt được một chút chớ nhiều, nhưng mà nghe tôi nói thấy nhẹ nhàng. Sau này đạt được một nia cũng như bây giờ ngồi như vậy như tôi ngồi trong nôi vậy, tôi khỏe, xung quanh nó làm cái luồng điện âm êm cho tôi, tôi ngồi tôi thấy khỏe, thấy nhẹ nhàng sung sướng, nói như mình ngồi trong cái gai, nhẹ vậy đó, thì mình làm cho mình, mình mới có, chớ ai làm cho mình được, thấy không? Trong cái thực hành. Bây giờ, mình có đám đất mà mình không chịu nắm cuộc thì chừng nào đám đất đó mới sạch, phải nắm cuộc, phải lao động, phải tìm hiểu đất đai đó. Tại sao trồng không được? Xấu ở chỗ nào mình làm cho nó tốt, nhưng mà mình không kể vụ lợi cho mình, mình làm cho người khác thôi. Cứ nghĩ là mình cho người khác thôi là tự nhiên cái vườn hạnh đó nó sẽ tiến hóa. Còn nếu tôi làm để tôi hưởng, không được, làm mà quên mình đi rồi nó sẽ có, làm hoài, làm hoài, làm hoài, chưa đủ, bao nhiêu người đang chờ đợi tôi, bao nhiêu linh căn đang hướng về tôi, tôi phải làm cho sáng suốt để diu dắt những linh căn đó, thấy không? Thì tự nhiên cái vườn hạnh mình phát triển.

Đó, con người không nghĩ cái chuyện cho mình nhưng mà nghĩ cho tất cả căn khôn vũ trụ thì cái vườn hạnh phải tươi tốt hà. Người ta có đám đất một mẫu mà không làm thì đám đất không có giá trị. Mà ông kia có đám đất hai công mà ông biết làm thì đám đất đó ăn hoài không hết, thấy chưa? Ông có thể trồng mấy lớp lận. Và nếu ông chịu làm, nếu ông chịu thực hành thì các bạn tu ở đây cũng trong thực hành thôi, ngoài thực hành không làm gì được hết, nói thì nói dóc thôi chớ còn không bao giờ tiến triển nổi, thực hành mới thấy. Thấy đời đạo song tu rõ ràng, thấy giá trị chính bàn tay khối óc của mình làm cho mình có sự sống trong lẽ sống mình hạnh chớ không phải tầm tởi.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 18/9/1977)

Thử Thách

Ai tu Vô-Vi chắc cũng có ít nhiều kinh nghiệm về 2 chữ quen thuộc này: Thử thách.

Thử thách có thể là thử trí, thử tâm, thách thức, ... để điều luyện rèn trui, để thấu suốt lời Thầy dạy qua mấy ngàn băng giảng, 10 điều tâm đạo, Mục Bé Tám, ..., để bản ngã dần dần tự tan biến sau bao lần rơi rớt như lá mùa thu, mà nếu có may mắn ba chìm bảy nổi lướt qua được vài đợt sóng, thì cũng ý thức là còn vô số những đợt sóng khác sẵn sàng quật ngã người tu.

Mặc dù hầu như Thầy thử tới đâu là tôi rớt ròi tới đó, nhưng theo quan sát của tôi, những thử thách trong trường học Vô-Vi chỉ cao hơn trình độ của hành giả có một chút xíu thôi, để thôi thúc đương sự cố gắng hơn tí nữa, nỗ lực tinh tấn thêm một vài li nữa, để tự vượt qua trình độ sẵn có của chính mình. Như một em bé đang tập tễnh từng bước tiến tới vòng tay của mẹ cha cứ lùi xa thêm sau mỗi bước chân, và nếu bé sắp quy ngã vì đuối sức, thì vòng tay thương yêu của người thân sẽ lập tức đỡ nâng trong thời gian bé đang chập chững tập đi.

Điều đặc biệt khác của thử thách Vô-Vi mà tôi ghi nhận được là sự phong phú, bất ngờ, giản dị, sống động, thực tế, muôn hình vạn trạng, ... để đem lại cảm giác hân hoan vui thích, vững chãi, mỗi khi

nhìn lại đoạn đường mình đã trải qua, đúng như lời Thầy khuyến khích: “*Con đừng trận, con qua được, con mạnh lên. Rồi con đừng trận nữa, con qua được, con lại mạnh thêm*”. Vấn đề là dễ dàng gì mà “qua được” những trận thử thách này. Nhưng điều đáng vui là cho dù có rớt ròi, té ngã, ... bao nhiêu lần cũng được, chỉ cần không nản lòng, cứ chịu khó đứng lên tiếp tục hành trình thì trước sau gì cũng sẽ “tiến tới”. Như vậy cũng đủ để phấn khởi rồi.

Hôm nay, trong lúc ngồi chờ máy bay trên đường đi dự khóa sống chung Âu châu tổ chức tại Bỉ, tôi bồi hồi nhớ lại những thử thách do Thầy ra bài lúc Người còn tại thế. Nhớ lại nụ cười tủm tỉm của Thầy mỗi khi có cơ hội hay đề tài nào vô tình rơi vào tầm tay của Thầy. Tôi có cảm tưởng không khi nào Thầy bỏ qua dịp tốt để điều luyện người tu.

Tôi nhớ hoài câu chuyện dở khóc dở cười của lần đầu tiên được Thầy thử, khi tôi mới bắt đầu hành pháp Vô-Vi. Thời gian đó, thỉnh thoảng tôi gặp Thầy ở thiền đường St-Jacques của anh chị Thuận. Lần nào Thầy cũng khuyến khích tôi mạnh dạn hỏi Thầy mọi thắc mắc để Thầy giúp giải tỏa ngõ hầu rộng mở đường tu. Có lần Thầy nói “*Sáng ăn khoai là khoai ăn sang. Bây giờ tui khoai được bạn đạo hỏi tới ...*” Thế là tôi chụp ngay cơ hội:

- Ông Tám ơi, làm sao phân biệt được lúc nào ông Tám nói thật, lúc nào ông Tám thử? Để con biết khi nào thì nghe theo lời ông Tám dạy, khi nào thì phải đề cao cảnh giác coi chừng mắc mấy cái bẫy của ông Tám?
- Khi tui thử, tui nói trước, mấy người cũng rớt như thường!
- Dạ

Miệng tôi “dạ” nhưng trong lòng thì không tin. Thử mà nói trước thì dễ quá làm sao mà rớt được! Vậy là tôi âm thầm thách thức Thầy “ra tay” ngay đi vì tôi đang trong tư thế sẵn sàng “tiếp chiêu”.

Ngay sau hôm đó là một ngày lễ nên tôi đã thoải mái thiền đàn hoàng cho đầy đủ lực lượng thanh tịnh và sáng suốt. Lại là một ngày lễ đặc biệt vì vợ chồng tôi đều được nghỉ mà nhà trẻ vẫn mở cửa. Lâu lắm tôi mới được rảnh rang như hồi chưa có baby, nên rủ ông chồng đi shopping cả ngày cho thỏa thích bù lại bấy lâu cứ quần quật từ sáng tới tối, cứ quay mòng mòng như cái bông vụ.

Nhưng bất ngờ tôi cảm nhận được lời Thầy qua tư tưởng: *“Tại bây mắc gây với nhau, không có đi đâu lâu!”*

Định ninh là Thầy sẽ “ra tay” theo lời tôi yêu cầu, thế nào Thầy cũng sẽ thu xếp cho tôi và ông chồng gây với nhau, nên tôi cẩn thận chuẩn bị mọi việc chu đáo từng chi tiết nhỏ để không thể xảy ra chuyện gì đến nỗi phải gây gổ. Tôi nhớ Thầy có nói *“Đêm trước thiền tốt, hôm sau có chuyện tới thử”* cho nên tôi càng không dám lơ là. Có lẽ vì tôi mới bắt đầu lớp 1 của Vô-Vi nên Thầy ra bài dễ cho tôi phấn khởi. Nhưng đề bài dễ thử đã dễ mà còn nói trước và cho biết là tôi sẽ rớt thì quả thật Thầy xem thường tôi quá! Chẳng khác nào đánh cờ tướng mà Thầy chấp tôi 2 con pháo, 2 con ngựa, luôn cả 2 con xe, còn nhường cho tôi đi trước và cho biết như vậy mà tôi vẫn thua, có phải là khinh tôi quá dở, chê bai tôi quá cỡ hay không?

Rồi sau khi gọi con vào nhà trẻ, ông chồng tôi muốn ghé một tiệm hardware khá to rất quen thuộc với mấy ông, mà đàn ông thường mua đồ rất nhanh, không như phụ nữ có khi đi shop cả ngày mà chẳng mua được những thứ định mua. Cho nên tôi nói ông cứ từ từ thoải mái, chẳng cần phải vội vã hấp tấp làm chi. Tôi cũng vào đi vòng vòng xem đề ủng hộ, đồng thời đi bộ vận động một chút bù lại bao lâu nay chỉ lẩn quẩn trong nhà, ngoài vườn, ở sở làm.

Tôi đã cố tình từ tể để ông chồng vui vẻ thì làm gì có chuyện dễ gây gổ? Nhưng với tánh cẩn thận nhất định không sơ xuất, không sơ hở, không để rớt cái bài dễ dàng này, nhất định để Thầy phải nể phải thua, tôi hẹn ông chồng có lạc thì gặp nhau ở quầy trả tiền. Tôi đã hình dung ra cảnh hai người cứ đi vòng vòng trong tiệm, người này tìm người kia suốt buổi, mất thì giờ quý báu một cách phi lý nên đâm ra bực dọc rồi sẽ cãi nhau và trở về nhà vì không còn hứng thú để đi đâu nữa. Phải chi cái thời đó có điện thoại di động như ngày nay thì đỡ quá!

Rốt cuộc tôi đứng chờ ở quầy trả tiền cả buổi cũng chẳng thấy ông chồng tôi ra. Chẳng biết ông tìm mua cái gì mà lâu thế! Thỉnh thoảng tôi lại nhìn vào mấy dãy hàng cũng chẳng thấy ông đâu. Chờ cả tiếng đồng hồ, đứng mỏi cả chân, chịu hết nỗi tôi bực mình quá mới ra chỗ đậu xe để xem có khi nào ông đi mất bỏ quên tôi trong tiệm vì lâu quá không có cơ hội đi đâu chung. Vừa bước qua cái quầy trả tiền, tôi thấy ngay ông đang ngồi dựa lưng trên băng ghế bên ngoài, quay lưng vô tiệm, đang ngắm nghía mấy bà mấy cô đi qua đi lại, trong khi tôi đứng bên trong quầy trả tiền và quay mặt vô tiệm, cho nên chẳng ai thấy ai !!!

Trong lúc tôi nổi giận đùng đùng thì ông chồng tôi bực dọc nói là chờ tôi ở quầy trả tiền đúng như lời tôi dặn, tại tôi không nói cho rõ ràng là chờ bên trong hay bên ngoài, quay mặt quay lưng và đứng ngồi ra sao!

Vậy là vừa bước vào xe, tôi đóng cửa cái rầm, tức quá nên lầm bầm một mình *“Thử như vậy, con không phục”*. Và dĩ nhiên là sau đó tôi không còn hứng thú đi đâu nữa, rốt cuộc trở về nhà sau khi cãi nhau với chồng, y như lời Thầy đã báo trước.

Cũng có thể tất cả là do óc tưởng tượng của tôi, cứ định ninh là Thầy sắp xếp, Thầy ra tay, Thầy giải bày, ... trong khi biết đâu Thầy chỉ vì tội nghiệp mà nói cho tôi biết chuyện sắp xảy ra khác hẳn chương trình cả ngày của tôi. Chuyện Thầy thấy trước vài tiếng đồng hồ đâu có gì là khó, bởi vì ngay cả chuyện bao nhiêu kiếp trước kiếp sau gì Thầy cũng biết. Tóm lại, về sau tôi mới nhận ra là chuyện gì Thầy muốn biết thì Thầy đều có khả năng biết được. Nhưng cũng phải tới 10 năm sau tôi mới hoàn toàn phục Thầy, tâm phục, khẩu phục ... vô điều kiện, vì hiểu rằng một khi không còn màn vô minh che mờ mắt, khi tầm nhìn được thanh lọc trong suốt thì việc thấy rõ mọi chuyện là quá dễ dàng!

Cho nên dù Thầy sắp xếp hay chỉ báo trước, thì kinh nghiệm vào thời điểm đó vẫn là một thử thách đối với tôi, vì rõ ràng là Thầy thắng, tôi thua! Nhưng quan trọng là rốt cuộc tôi phải công nhận mình còn sơ xuất, còn sơ hở, còn chưa giỏi, chưa hay, chưa hoàn hảo như suy nghĩ chủ quan của mình, cần phải hành pháp tu sửa cho tốt lành hơn, sáng suốt hơn, thoải mái vui vẻ hơn, ... giống như Thầy. Chứ bực dọc, nổi giận đùng đùng, hay đóng cửa mấy cái rầm đi nữa, ... thì cũng chẳng ích lợi hay ho gì. Nhờ vậy, tôi cũng bớt đi tánh háo thắng và lòng tự kiêu.

Phải viết truyện dài nhiều tập mới có thể kể hết từng thử thách nhỏ nhỏ giản dị mà lúc nào tôi cũng thua cũng rút. Nhưng hồi đó cái tánh bướng bỉnh của tôi không chịu thua: “Thua keo này thì ta bày keo khác”, phải có lúc Thầy thua mới công bằng.

Vậy mà Thầy cũng từ bi chiều cho tôi thắng được vài keo, cho đỡ mất tự tin!!! Bây giờ tôi lại mong thỉnh thoảng được Thầy thử cho rút như lúc xưa để sống lại cái cảm giác thân thương là Thầy vẫn còn đó, vẫn theo dõi mọi sinh hoạt Đời Đạo của tôi, và vẫn âm thầm tận độ người tu.

Thầy ơi! Con đã đổi thay
Không còn tranh chấp cùng Thầy thắng thua
Con mơ ước được Thầy đưa
Thử cho con rút mấy mùa cũng vui
Rút hoài mới rõ đạo mùi
Mới thêm tinh tấn rèn trui tánh phàm
Hết dần kiêu ngạo tham lam
Chỉ còn tu sửa âm thầm ngày đêm
Đổi giận nóng, lấy nhẹ êm
Xa trần trước, bước lên thềm thanh cao
Nhớ Thầy, ôi nhớ biết bao!
Tìm Thầy con phải bước vào càn khôn
Theo Thầy học đạo ôn tồn
Tâm-không thanh nhẹ, diễn hồn trắng hoa.

Mỹ Kim

Montreal ngày 7 tháng 5 năm 2015

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY

S, ngày 05/10/96

Kính thưa Thầy,

Con có những thắc mắc trong việc tu học, con rất kính mong Thầy giải đáp cho con được hiểu.

Trong Ledweekly 55, Thầy có nói: Soi Hồn tốt nhất là 3 lần trong ngày, chứ không phải 3 lần trong đêm...", vậy sau khi con thiền giờ chánh tỵ xong (xả thiền rồi), con có thể thiền lại lần nữa không? Với đủ 4 động tác: nguyện, soi hồn, pháp luân, thiền định? Thầy giảng: làm Pháp Luân nhiều thì tốt ... Con không hiểu điều này. Trong pháp lý Thầy dạy đêm công phu thờ Pháp Luân Thường Chuyển từ 6 đến 12 hơi. Vì vậy ngày và sau giờ thiền đêm, con hay ngồi (với tư thế thiền rồi) từ từ hít thở 6 hơi Pháp Luân Thường Chuyển (con chỉ thở 6 hơi là thấy mệt), xong thì con niệm Phật, rồi con lại hít thở, và con lại niệm Phật... con làm nhiều lần. Thưa Thầy có được không?

Trong buổi thiền, khi đã qua Thiền Định rồi, vậy mà con vẫn thường làm Pháp Luân Thường Chuyển, thưa Thầy vậy có tốt không? Kính thưa Thầy, những lời giải đáp của Thầy có thể áp dụng với những bạn đạo khác không? hay chỉ riêng cá nhân con? Con kính chào Thầy.

ĐTNS

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, ngày 16/3/97

NS con,

Thầy vui nhận được thư con thắc mắc về việc thực hành công phu như sau: thứ nhất, con hỏi về Soi Hồn. Soi Hồn phải ý thức rõ là làm gì? Soi Hồn

là tập trung, khí điển trung tâm bộ đầu phát triển đi lên, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ. Tinh khí phát triển, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, lúc đó được thanh nhẹ, rồi mới đời đạo song tu. Soi Hồn tốt nhất là 3 lần: sáng một lần, trưa một lần tới khuya trong giờ công phu Soi Hồn một lần nữa; đó là ba lần.

Sau giờ chánh tỵ, khi thiền rồi và hồi trở lại thì nên cho xác nghỉ, con mới có thể tiếp tục tu thiền được. Muốn tiếp tục thiền phải làm đủ môn: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, vì làm nhiều để gây tập quán tốt và thần kinh khai triển đều. Khi mà đạt tới thanh nhẹ, dùng ý thiền, dùng ý tưởng là khí điển chuyển ngay. Khi làm Pháp Luân là nó sẽ chuyển tự động ngay. Bây giờ con phải khổ công làm đều như vậy mới tốt. Con có thể làm Pháp Luân Thường Chuyển bất cứ lúc nào, nhớ đầy rún, đầy bụng tung lên bộ đầu. Khi quen rồi thì con ngồi đầu, dùng ý cũng có thể chuyển khí điển hòa hợp với tự nhiên--tự động nó chuyển. Môn thiền này do ý chỉ người hành và chịu phát triển đồng đều, tức là nhắc nhở chính mình, nhiên hậu mới đạt được sự thanh nhẹ tốt đẹp bằng ý, bằng trí, chứ không phải bằng lý luận. Trí ý là hành về điển giới thanh nhẹ, làm đúng cách với 6 hơi là cũng đủ mệt rồi. Phải nhập định tham thiền, ngồi càng lâu càng tốt. Nếu cơ thể mệt mỏi, phải cho nó nghỉ. Làm chiếu mình để hỗ trợ cho cơ thể, nhiên hậu mới ngồi lại thiền được. Nếu con có thì giờ làm nhiều lần là quý, càng làm được nhiều lần càng gây được tập quán tốt, tiến tới toàn thân tự động chuyển chạy như vậy. Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai, là hòa hợp với Pháp Luân Thường Chuyển của càn khôn vũ trụ, mà dựa vào đó để tiến hóa. Điều Trì Kim Mẫu độ chúng sinh bằng Pháp Luân Thường Chuyển. Nhờ chúng ta hành, khả năng chúng ta phát triển đi lên, nhiên hậu mới nhận được. Đừng có cầu xin, Mẫu không đến mà ma đến, lúc đó nó nhập xác nói bậy nói bạ: đây là điển ông Tám, đây là điển ông Tư, nói tùm lum hết, cái đó không đúng! Thực hành đứng đắn lên thì thấy rõ mà sửa mình, chứ không phải thấy để

nói cho người khác mê tín, làm cho người khác động loạn trong lúc người ta chưa có khả năng tiến tới đó.

Làm Pháp Luân Thường Chuyển thường xuyên sẽ tốt và có hiệu lực. Cũng có thể làm Pháp Luân Thường Chuyển trong khi làm việc cho nó đều hòa. Làm bằng trí ý là khi nó chuyển chạy tự động. Phần hồn lúc đó thanh nhẹ, học những chuyện ở bên trên, ai chọc cũng không có giận, ai chửi cũng không có ghét họ; bất cứ hành động nào từ bên ngoài kích động vào bên trong là chúng ta chỉ có biết cảm ơn mà thôi. Thực hành cho đứng đắn, cứ thực hành như vậy đi tới. Đêm đêm tu, ngày ngày tưởng nhớ, có dịp cũng tu luôn, đâu có sao! Hữu ích mà! Lấy nguyên khí của Trời Đất để giải mở chính mình. Người nào có khả năng làm được là có thể làm, chớ không phải dành riêng cho ai, mà sự thật người nào dày công, cố công người đó sẽ tận hưởng sự thanh nhẹ của Đại Bi, rất rõ rệt. Cứ thực hành đi, lấy kinh nghiệm của chính mình nói chuyện với người khác nghe là đủ rồi. Tu bằng trí, bằng ý, thân xác chúng ta biết là tạm, trí ý chúng ta là vô cùng, phải dùng trí ý, ngày đêm nhớ cái đường lối tu học của chính mình là tốt. Khi qua Thiên Định, đã định rồi là xong, có thể xả, nghỉ ngơi làm việc, còn việc sanh

sống nữa, chớ không phải là chuyện tu không! Rồi cái duyên nó sẽ đưa đến, chúng ta mới phục vụ, chúng ta sẽ có cơm ăn áo mặc, vui hòa và làm việc tận tâm, đâu đâu cũng cần người tận tâm, không cần những người hỗn ầu, lười biếng. Khi mà thở 6 hơi rồi, cảm thấy mệt vẫn còn yếu, thở đúng 6 hơi là mặt mày hồng hào, nhẹ nhàng không còn mệt nữa. Lúc đó là lần lần đi tới tự động rồi nhớ tưởng nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Nhớ Nam Mô A Di Đà Phật khó hơn niệm. Đi tới giai đoạn đó, là toàn thân tự động rồi, thì không lâu nó sẽ phát sáng, không còn mê chấp nữa, hóa giải những kích động từ đâu đưa đến. Pháp lực lúc đó nó mạnh rồi, phải thanh tịnh, khiêm nhường học hỏi, chớ không nên cho ta là đủ--chưa đủ đâu,-- đi tới vô cùng mà học hoài, hành hoài sẽ được tiến hoài. Thầy chỉ có bao nhiêu lời, mỗi mỗi đều do ý chí của mỗi hành giả tự tu thôi. Người có ý chí lười biếng thì không có thể tu được. Siêng năng trật tự thì mới có thể tu được; nếu làm biếng thì suốt cuộc đời không tiến thân nổi. Làm sao giải tỏa được con ma lười biếng thì mới thật là người tu. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 2 tháng 4 năm 1978

Chuyển giải tâm thành rõ giác mê
Dù cho động loạn khắp tứ bề
Thanh tâm thường trụ an thân tọa
Pháp giới triển khai tự hướng về.

Hướng về thanh cảnh hương quê
Giải sầu giải nợ tứ bề yên vui
Hào quang chuyển giải các mùi
Trước ô tam bộ thoái lui không lên
Giữ thanh tạo lập tăng nền
Quy y chơn pháp tâm bền vững tu
Tu cho thanh đạt rõ mù
Chính ta động loạn tạo ngu đời đời
Xét xem thanh cảnh đất trời
An vui chuyển hóa mở lời nhủ khuyên
Khuyên người tạm cảnh tạm duyên
Siêng năng học hỏi triền miên hiếu hòa
Trở về chơn giác thật thà
Tà tâm khó tiến gắng mà giải tâm
Huyền cơ siêu diệu thậm thâm
Tự tầm tự tiến khỏi lầm khỏi sai
Hòa đồng chơn giác pháp đài
Thực hành tự tiến tiến hoài không ngưng
Dù cho cao thấp nhiều tầng
Từng nào cũng mở không ngừng giải thông
Tiền đồ hơi thở chuyển vòng
Pháp luân tự đạt khỏi phòng ngoại xâm.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*

Hồi Bảy

CHỖN NHÂN GIAN, CHÚNG SINH TU TRÌ GIEO NHÂN ĐẠO
CÔI PHẬT TRỜI, HÀNH GIẢ THANH TỊNH LUYỆN TÍNH LINH

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 29 tháng 10 năm Tân Dậu (1981)

Thơ

*Tu đạo vô kì bản tự nhiên
Nhất tính viên minh dưỡng tính thiên
Tự cổ hành trì vô tiếp kính
Thủ trú bản lai kết Phật duyên.*

Dịch

Tu đạo chớ lo kể tự nhiên
Tính luôn tròn sáng đường hồn Tiên
Ngày xưa tu tập cần trì chí
Nguồn cội giữ bền kết Phật duyên.

Tế Phật: Ngày nay tu đạo, thật chẳng còn lạ lùng, song lại có người chỉ muốn tu mau nên cố tình chạy đuổi, nhưng càng đi gấp, đường càng xa cách thêm, nguyên nhân bởi tại đâu? Đều do tự mình đi lạc vào đường bàng môn tả đạo, nên càng tu càng mê đó là tất cả lí do chính.

Thái Sinh: Thừa lời dạy của ân sư rất đúng, cửa đạo lớn luôn luôn rộng mở chẳng thêm vào, đạo nhỏ cửa đóng then cài người ta lại chui luôn kẽ ngách.

Tế Phật: Ha ha, đạo lớn quá xa, đạo nhỏ quá gần, kẻ theo tiểu đạo bàng môn, cuối cùng đường cụt cửa đóng, để rồi miễn cưỡng quay đầu trở lại.

Thái Sinh: Mong rằng như vậy.

Tế Phật: Hãy chuẩn bị văn du viết sách, mau lên đài sen.

Thái Sinh: Thừa vâng, con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phật: Đã tới nơi. Trò ngoan, con hãy mở mắt ra.

Thái Sinh: Phật đài phía trước hào quang chói lòa giống hệt một đạo tràng để nghiên cứu giáo lí cùng hành trì Phật pháp.

Tế Phật: Những hành giả ở đây đều trì trai giới sát, cứu thế độ nhân, vì đạo tận lực hi sinh phục vụ, quả là một gia đình Thần Tiên.

Thái Sinh: Trên lầu có một vị đứng tuổi đang sửa soạn bàn Phật, đúng là chủ nhân của Phật đài này... Hiện tại giáo phái quá nhiều theo ý ân sư làm cách nào để phân biệt được chân giả?

Tế Phật: Đạo vốn vô đạo, giáo vốn vô giáo, giáo vốn do người bày, đạo do người hành. Công chính hành đạo, đó là chính đạo; giả trá hành đạo, đó là tà đạo. Thời nay muôn vạn pháp môn phát triển mạnh mẽ, có phái ẩn, có phái hiện, có phái nhập thế, có phái xuất thế, tuy tính chất khác biệt, không hoàn toàn giống nhau song các giáo đều lấy sự tu tâm, bổ thí, tôn chỉ cứu nhân độ thế, còn nếu như làm ngược lại tức là xa rời giáo, phản bội đạo. Hư danh sắc tướng đều giả trá, chân chính nguy tạo là đó, chẳng cần để tâm phân biệt, cũng chớ có tranh giành phá phách, được vậy mới đích thực là biết hành đạo, và có công giúp đời vậy.

Thái Sinh: Thừa muốn đạt đức lớn, khi tạo được “ngoại công” rồi, phải biết tu cả “nội công” nữa, còn nếu như chưa tu “nội công” hoặc là “ngoại công” chưa đủ, lúc viên tịch liệu có thể lên tới được cõi trời vô cực không?

Tế Phật: Như vậy là chưa phải là tính mệnh song tu, thật quả đáng tiếc, nếu xét cách tu trì đơn hành “ngoại công” như vậy, đạo tâm tuy

kiên định, song “nội công” chưa tròn đầy, chỉ cần một mực giữ đạo tâm, nếu như gặp duyên, Tiên Phật sẽ hướng dẫn tới viện Bát Quái hoặc viện Trời Phật để luyện lại tính linh cho sạch hết tạp chất, tới khi nào bản tính chân như hoàn toàn sáng lại, mới có thể trở lại được cõi trời vô cực.

(còn tiếp)

